

Arrest

nr. 326 079 van 30 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. CASTIAUX
Overwinningsstraat 124
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 februari 2025.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. CASTIAUX verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: “Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (*cf.* Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de

mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 7 april 2025 staat het volgende vermeld: *“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.*

VzP vindt niet dat het vermoeden van ontvangst ten laatste op de derde werkdag na afgifte van de aangetekende kennisgeving bij bpost, tegen haar kan gebruikt worden. Bij haar aanvullende nota levert zij het bewijs van datum van werkelijke kennisname door haar waardoor onterecht sprake is van laattijdigheid. Ze beroept zich minstens op overmacht nu bpost zelf op haar begeleidend document dat ze in de brievenbus bij betrokkene achterlaat 15 dagen om de aangetekende zending af te halen aangeeft. Ze vraagt haar zaak naar de gewone rol te sturen en ze volhardt in de middelen van haar verzoekschrift.”

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 18 februari 2025 inzake de laattijdigheid van haar beroep.

5.1. Kennisgeving

Een geldige kennisgeving doet de beroepstermijn ingaan. Derhalve wordt vooreerst geverifieerd of deze correct en rechtsgeldig is geschied, hetgeen het geval is, zo blijkt uit de gegevens in het administratief dossier.

Artikel 51/2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, (...) elke kennisgeving geldig [is] wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs”*.

Uit het administratief dossier blijkt dat de kennisgeving van de bestreden beslissing gebeurde bij aangetekende brief (d.d. 18 november 2024) verstuurd naar de door verzoekende partij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gekozen woonplaats te Boom. De volgende dag werd de bestreden beslissing er aangeboden, zo blijkt uit de door verzoekende partij bij aanvullende nota van 28 januari 2025 overgemaakte kopie van de enveloppe van Bpost waarop kan worden gelezen: *“Hallo, ik kwam langs op 19.11.24 (...) en zal uw AANGETEKENDE ZENDING klaarleggen in Postkantoor (...)”* en die eveneens vermeldt: *“Beschikbaar vanaf 20.11.24, om 11:00 tot en met 04.12.24 volgens de openingsuren”* (zie kopie enveloppe aangetekende zending bestreden beslissing). In het verzoekschrift verwoordt verzoekende partij dit, verwijzende naar dat door haar aangebracht document, als volgt: *“De postbode heeft op 19/11/2024 een oproepkaart achtergelaten op de gekozen woonplaats van verzoeker (bewijsstuk 4).”*

Met voormeld stuk, dat aantoonde dat op 19 november 2024 de postbode langskwam, ligt het bewijs voor dat de briefomslag met de bestreden beslissing die dag op de door verzoekende partij gekozen woonplaats werd aangeboden. Het geldt als bewijs van overhandiging (cf. RvS 28 mei 2021, nr. 250.716).

De kennisgeving wordt geacht te zijn gebeurd op het ogenblik van de aanbidding, *in casu* dus 19 november 2024. Het feit dat de betrokkene de aangetekende zending die dag niet (maar pas op een later tijdstip of zelfs helemaal niet) in ontvangst neemt, verhindert niet het ingaan van de beroepstermijn, tenzij overmacht kan worden ingeroepen (cf. RvS 3 december 2009, nr. 198.499).

Opdat een kennisgeving bij een ter post aangetekende brief op rechtsgeldige wijze geschiedt, volstaat het dat de postbode zich aan de woning van de belanghebbende heeft aangemeld en als hij de brief niet persoonlijk aan de belanghebbende heeft overhandigd, in de brievenbus een bericht heeft nagelaten, waarin

de belanghebbende ervan wordt verwittigd dat de brief te zijner beschikking is op het postkantoor (RvS 20 januari 2009, nr. 189.661; RvS 3 december 2009, nr. 198.499).

De kennisgeving gebeurde aldus op een rechtsgeldige, correcte en regelmatige wijze bij een ter post aangetekende zending naar de gekozen woonplaats van verzoekende partij. Zij betwist dit niet.

Zoals eerder werd opgemerkt doet een geldige kennisgeving de beroepstermijn ingaan.

5.2. Beroepstermijn

Artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt de termijnen waarbinnen de beroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden ingediend na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het beroep van verzoekende partij is gericht tegen de beslissing “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus” van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) van 18 november 2024. Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedraagt de beroepstermijn tegen die beslissing dertig (30) dagen.

Die termijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (*cf.* RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

5.3. Laattijdigheid beroep

Aanvang (+ berekening) beroepstermijn

De beroepstermijn begint in geval van kennisgeving bij aangetekende brief, zoals *in casu*, steeds te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop die brief aan de postdiensten werd overhandigd, “tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst” (artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet). Er ligt geen dergelijk tegenbewijs voor.

De(ze) in artikel 39/57, § 2 van de Vreemdelingenwet ontworpen regeling, in geval van kennisgeving bij aangetekende brief zoals *in casu* of gewone brief, inspireert zich voor de bepaling van het aanvangspunt van de beroepstermijn op artikel 53*bis* van het Gerechtelijk Wetboek.

De memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat heeft geleid tot de wet van 29 december 2010 ‘houdende diverse bepalingen’, waarmee artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wordt aangevuld met paragraaf 2, luidt dienaangaande: “Deze analoge toepassing houdt in dat, behoudens tegenbewijs, — waarbij het ogenblik waarop de bestemming, die afwezig was op het ogenblik dat de zending hem voor de eerste keer werd aangeboden, deze zending daadwerkelijk ophaalt op het postkantoor niet relevant is (RvV 20 januari 2009, nr. 21612; RvV 25 februari 2009, nr. 23669) — de termijn loopt vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd. In dit geval is die derde werkdag tevens de eerste dag van de beroepstermijn die de kennisgeving doet lopen (P. VANLERSBERGHE, “Het vertrekpunt van de termijn in geval van kennisgeving” noot onder Cass. 30 januari 2009, RABG 2009, 1167-1168).”

De beroepstermijn gaat derhalve in op de derde werkdag die volgt op de dag waarop de brief aan de postdiensten is overhandigd, tenzij de geadresseerde het tegenbewijs levert dat de aangetekende zending hem/haar niet werd aangeboden binnen die termijn van die drie werkdagen volgend op de afgifte ervan ter post.

Dergelijk tegenbewijs ligt hier niet voor. Integendeel, uit de gegevens die voorliggen, blijkt dat, na afgifte ervan ter post, de aangetekende zending de volgende dag al op de door verzoekende partij gekozen woonplaats aangeboden werd, ruimschoots dus binnen de termijn van drie werkdagen.

Dat dit zo snel, en dus al eerder dan de 3de werkdag na afgifte ervan ter post, gebeurde, doet de beroepstermijn evenwel niet vroeger ingaan dan de bedoelde derde werkdag (RvS 2 mei 2022, nr. 253.616). De mogelijkheid om het vermoeden te weerleggen zoals voorzien in artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet is immers ingesteld ten behoeve van de geadresseerde om diens rechten te waarborgen en niet om de beroepstermijn eventueel vroeger te doen ingaan dan de bedoelde derde werkdag (RvS 2 mei 2022, nr. 253.616).

In casu:

Uit het administratief dossier blijkt dat de aangetekende brief met bestreden beslissing op maandag 18 november 2024 aan de post werd overhandigd.

Overeenkomstig voormeld artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, was donderdag 21 november 2024 dus de eerste dag van de beroepstermijn.

Gelet op de beroepstermijn van 30 dagen was vrijdag 20 december 2024 de laatste dag van de beroepstermijn. Verzoekende partij had dus tot en met 20 december 2024 tijd om beroep in te dienen.

Het verzoekschrift, elektronisch verzonden op 23 december 2024, is dan ook ingediend buiten de wettelijke termijn, zoals eerder ook al in de beschikking werd vastgesteld.

5.4. Overmacht

5.4.1. Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer een verzoekende partij aantoonst dat zij wegens overmacht werd verhinderd haar verzoekschrift tijdig in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, "Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)" in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Er is sprake van overmacht indien verzoekende partij een gebeurtenis is overkomen die haar volkomen vreemd is, die het haar onmogelijk maakt haar verplichtingen na te komen en waaraan zijzelf geen schuld heeft (RvS 9 oktober 2003, nr. 124.058).

5.4.2. Uit het betoog ter zitting kan geen reden van overmacht blijken.

5.4.2.1. De argumentatie van verzoekende partij ter zitting dat het vermoeden van ontvangst ten laatste op de derde werkdag na afgifte van de aangetekende kennisgeving bij Bpost niet tegen haar kan gebruikt worden, gaat niet op en maakt geenszins overmacht uit.

De Raad benadrukt dat het om een wettelijk (bepaald) vermoeden gaat, opgenomen in artikel 39/57, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, dat voor eenieder in die(zelfde) situatie geldt. De wettelijke regeling inzake de aanvang van de beroepstermijn is eenduidig en voorziet (aldus) rechtszekerheid. De wetgever heeft rechtszekerheid voorzien door een eenduidige bepaling op te nemen inzake het ingaan van de beroepstermijnen die de Vreemdelingenwet voorziet.

Met de invoering van artikel 39/57, § 2(, 2°) van de Vreemdelingenwet heeft de wetgever sinds eind december 2010 (inwerkingtreding 10 januari 2011) net een einde gesteld aan de onduidelijkheid die er voorheen was met betrekking tot het al dan niet analoog toepassen van de regeling voorzien bij artikel 53bis van het Gerechtelijk Wetboek, en rechtszekerheid voorzien door een eenduidige bepaling op te nemen inzake het ingaan van de beroepstermijnen die de Vreemdelingenwet voorziet (zie in die zin o.a. RvV 25 oktober 2023, nr. 296 245).

Voormelde memorie van toelichting vermeldt in dit verband: *"De rechtszekerheid vereist dat het ingaan van de beroepstermijn die voorzien wordt door de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen eenduidig is, om het efficiënter te maken en zo alle betwistingen ter zake uit te sluiten.*

Daarom voegt het huidige ontwerp in de wet van 15 december 1980 nieuwe bepalingen in die gericht zijn op het regelen van de berekening van de beroepstermijnen.

De regeling in ontwerp concretiseert de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De nieuwe regeling kan als volgt worden samengevat:

Uitgangspunt voor de berekening van de aanvang van de beroepstermijn is de datum van de betekening van de bestreden beslissing aan de verzoeker. (...)

Geschiedt de kennisgeving van de bestreden beslissing bij aangetekende brief of bij gewone brief – waarbij het, opdat een kennisgeving bij een ter post aangetekende brief op rechtsgeldige wijze geschiedt, volstaat dat de postbode zich aan de woning van de belanghebbende heeft aangemeld en als hij de brief niet persoonlijk aan de belanghebbende heeft overhandigd, in de brievenbus een bericht heeft nagelaten (RvS 20 januari 2009, nr. 189 661) — dan inspireert de ontworpen regeling zich voor de bepaling van het aanvangspunt van de beroepstermijn door de regeling vervat in artikel 53bis Ger. W.

Deze analoge toepassing houdt in dat, behoudens tegenbewijs, — waarbij het ogenblik waarop de bestemming, die afwezig was op het ogenblik dat de zending hem voor de eerste keer werd aangeboden, deze zending daadwerkelijk ophaalt op het postkantoor niet relevant is (RvV 20 januari 2009, nr. 21612; RvV 25 februari 2009, nr. 23669) — de termijn loopt vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd. In dit geval is die derde werkdag tevens de eerste dag van de beroepstermijn die de kennisgeving doet lopen (P. VANLERSBERGHE, “Het vertrekpunt van de termijn in geval van kennisgeving” noot onder Cass. 30 januari 2009, RABG 2009, 1167-1168). (...)

De bepaling regelt naar analogie met artikel 53 Ger.W. eenduidig ook de vervaldag van de termijn en in het bijzonder wanneer die op een niet-werkdag valt. Tot slot wordt eenduidig bepaald dat voor deze bepaling een zaterdag niet als een werkdag wordt beschouwd. Dit sluit aan bij de rechtspraak van de RvV (30 april 2010, nr. 42 834) die zich ter zake aansloot bij de rechtspraak van zowel het Hof van Cassatie (Cass. 30 januari 2009, RABG 2009, 1165, noot P. VANLERSBERGHE) als van de Raad van State (RvS 22 april 2009, nr. 192 557, gemeente Riemst)."

Dat in geval van kennisgeving bij aangetekende brief zoals *in casu*, de beroepstermijn begint te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, betreft aldus louter de toepassing van de wet, meer bepaald artikel 39/57, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd, waar zij ter zitting betoogt, dat die regeling “niet tegen haar kan gebruikt worden”, waarmee zij zich als het ware boven de wet lijkt te plaatsen.

5.4.2.2. De verzoekende partij lijkt ter zitting ook verkeerdelijk voor te houden dat de beroepstermijn (slechts) een aanvang nam op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing die haar per aangetekende brief ter kennis werd gegeven effectief ging afhalen op het postkantoor.

Ze laat diengaande ter terechtzitting gelden dat zij het bewijs levert van de datum van werkelijke kennisname -de dag waarop zij voor het eerst de aangetekende zending van het CGVS met bestreden beslissing persoonlijk fysiek in ontvangst nam-, en ze meent dat er minstens sprake is van overmacht nu Bpost zelf op het neergelegde begeleidende document dat in haar brievenbus werd achtergelaten 15 dagen aangeeft om de aangetekende zending af te halen op het postkantoor.

Echter, zoals wordt aangegeven in de memorie van toelichting hoger geciteerd, is het ogenblik waarop de bestemming, die afwezig was op het ogenblik dat de zending hem voor de eerste keer werd aangeboden, de aangetekende zending daadwerkelijk ophaalt op het postkantoor, niet relevant. De kennisgeving wordt immers geacht te zijn gebeurd op het ogenblik van de aanbidding. Het feit dat de betrokkene de aangetekende zending die dag niet in ontvangst neemt, verhindert niet dat de beroepstermijn ingaat, tenzij overmacht kan worden ingeroepen (RvS 3 december 2009, nr. 198.499).

Anders oordelen, zou overigens impliceren dat men door, al dan niet bewust, niet of pas laat gevolg te geven aan het afwezigheidsbericht van de post dat een aangetekende zending werd aangeboden in afwezigheid van de bestemming, men zelf de aanvang van zijn beroepstermijn zou kunnen uitstellen of afstellen.

Dat verzoekende partij, nadat op 19 november 2024 de postbode bericht achterliet in haar brievenbus dat hij die dag langskwam en de aangetekende zending met bestreden beslissing zal klaarleggen op het postkantoor te Hoboken waar de aangetekende zending vanaf 20 november 2024 beschikbaar is tot en met 4 december 2024 en er tijdens de openingsuren kan worden afgehaald (met dat bericht en identiteitskaart bij de hand), enkele dagen later op 25 november 2024 de aangetekende zending ging ophalen, zoals zij aangeeft, dan wel een ander moment, is dus niet van belang, maar irrelevant voor de berekening van de aanvang van de beroepstermijn.

De Raad beklemtoont dat de dag waarop de bestemming zich, na ontvangst van het bericht dat de postbode op die datum langskwam met de aangetekende zending en de aangetekende zending zal klaarleggen in een welbepaald postkantoor, daadwerkelijk tot het postkantoor wendt om er de aangetekende zending af te halen, niet dienstig is, maar irrelevant is voor de berekening van de aanvang van de beroepstermijn.

De beroepstermijn loopt in geval van kennisgeving bij aangetekende brief steeds vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop die brief aan de postdiensten werd overhandigd, “tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst”. De zinssnede “tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst”, in artikel 39/57, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, heeft betrekking op de datum waarop de zending hem voor de eerste keer werd aangeboden, niet op het ogenblik dat de bestemming de aangetekende zending (met het afwezigheidsbericht) effectief gaat ophalen en in ontvangst neemt in het postkantoor, zoals verzoekende partij lijkt voor te houden.

5.4.2.3. Verzoekende partij kan aldus, gelet op het voorgaande, niet worden bijgetreden in haar argumentatie ter zitting en toont hiermee geen overmacht aan. Ze zet voor het overige ter zitting niet uiteen hoe en toont op generlei wijze aan op welke manier *in casu* sprake zou zijn van overmacht.

Verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat zij, om een reden/redenen buiten haar wil die door haar wil niet kon worden voorzien noch vermeden, niet over voldoende tijd en mogelijkheid beschikte om tijdig beroep in te dienen. Verzoekende partij toont overigens niet aan hoe haar situatie verschilt van elkeen in eenzelfde situatie.

6. Gelet op het voorgaande, brengt verzoekende partij geen concrete en valabele argumenten aan die afbreuk kunnen doen aan de in de beschikking van 18 februari 2025 opgenomen grond. Nu geen overmacht wordt aangetoond, kan de Raad niet anders dan besluiten dat het beroep laattijdig werd ingediend.

De beroepstermijn dient strikt te worden toegepast en de Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden wanneer hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (*cf.* RvS 18 juni 2004, nr. 132.671; RvS 27 maart 2001, nr. 94.316). Het is de Raad dan ook niet toegestaan er uit welwillendheid van af te wijken (RvS 15 juni 2012, nr. 219.733). Om die reden is verzoekende partij haar vraag ter zitting de zaak naar de gewone rol te sturen en stelling dat zij voor het overige volhardt in de middelen van haar verzoekschrift, niet dienstig en niet-ontvankelijk. Het beroep is onontvankelijk *ratione temporis*.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter
---------------	-----------------

M. DENYS,	griffier
-----------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

M. RYCKASEYS